

PARDUOTA DAUGIAU NEI 17 MILIJONŲ KNYGŲ

LARS KEPLER

NR. 1 TARPTAUTINIS BESTSELERIS

Detektyvo
Jono Lino serija

//
*Jo Nesbo lygio
rašytojas.*

– THE SUNDAY TIMES

Atmerk akis blogiui

UGNIES LIUDININKAS

obuolys.

LARS KEPLER išleistos knygos

✧

Hipnotizuotojas

Košmaras

Ugnies liudininkas

Smėlio žmogus

Persekiotojas

Triušių medžiotojas

Lozorius

Veidrodžių žmogus

Voras

LARS KEPLER

UGNIES LIUDININKAS

Romanas

Iš švedų kalbos vertė
VIRGINIJA JURGAITYTĖ

*„visiems melagiams skirta dalis ežere,
kuris dega ugnimi ir sierā“*
APR 21:8

MEDIUMAS – tai žmogus, kuris teigia turįs paranormalių gebėjimų: jis išvelgia sąsajas erdvėje, kuri yra už pripažinto mokslo ribų.

Vieni mediumai per spiritizmo seansus tarpininkauja tarp gyvųjų ir mirusiųjų, kiti duoda patarimų vadovaudamiesi Taro kortomis.

Užmegzti ryšį su mirusiais per mediumus bandoma nuo seniausių žmonijos laikų. Izraelio karalius Saulius bandė išklausti mirusio pranašo Samuelio dvasios patarimo jau tūkstantis metų prieš Kristaus gimimą.

Susidūrę su sudėtingais atvejais, dvasinių mediumų ir ekstrasensų pagalba naudojami viso pasaulio policininkai. Tokių atvejų per metus būna daugybė, nors nėra nė vieno, kurį tiriant dokumentais būtų patvirtinta, kad būtų padėjo išaiškinti mediumas.

Elisabetai Grim penkiasdešimt vieneri, jos plaukai žilstelėję, akys linksmos. Kai ji šypsosi, matyti, kad vienas priekinis dantis truputį labiau išsikišęs.

Elisabeta dirba slaugytoja „Birgitos namuose“ į šiaurę nuo Sundsvalio – specialiuose paauglių globos namuose. Tai privati globos įstaiga, priimanti po aštuonias mergaites nuo dvylikos iki septyniolikos metų ir veikianči pagal įstatymą dėl ypatingųjų nutarimų dėl vaikų ir paauglių globos.

Daugelis čia patekusių mergaičių priklausomos nuo narkotikų, beveik visos žalojasi ir turi valgymo sutrikimų, nemažai jų būna labai agresyvios.

Tokiems uždaro tipo globos namams, kuriuose durys su signalizacija, langai grotuoti, o koridoriai rakinami, iš tikrųjų alternatyvos nėra. Kita instancija, į kurią įprastai pervadama vėliau, būtų suaugusiųjų kalėjimas arba uždaro tipo psichiatrijos ligoninės, bet „Birgitos namai“ yra viena iš nedaugelio išimčių. Čia prižiūrimos mergaitės, kurios vėliau bus išleistos ir globojamos laisvėje.

Elisabeta dažnai sako, kad į „Birgitos namus“ patenka geros merginos.

Ji įsidėjo burnon paskutinį juodojo šokolado gabalėlį ir po liežuviu pajuto jo saldumą ir kartumą.

Įsitempę pečiai pamažu ėmė atsipalaiduoti. Vakaras buvo sunkus, nors diena prasidėjo taip gerai: iki pietų pamokos, o po pietų žaidimai ir maudynės ežere.

Po vakarienės ūkvedė išvažiavo namo, ir Elisabeta liko viena.

Naktinis personalas buvo sumažintas praėjus keturiems mėnesiams po to, kai globos įstaigų koncerną, kuriam priklauso „Birgitos namai“, įsigijo kontroliuojančioji kompanija „Blanchefords“.

Mokinėms buvo leidžiama žiūrėti televizorių iki dešimtos. Elisabeta sėdėjo slaugytojų kambarielyje ir pildė mergaičių bylas, kai pasigirdo pikti riksmas. Ji nuskubėjo į poilsio kambarį ir išvydo, kad Miranda užsipulė mažąją Tulą. Miranda išvadino ją *pize* ir kekšė ir, nutempusi nuo sofos, įspyrė į nugarą.

Elisabeta jau buvo pradėjusi priprasti prie Mirandos agresyvumo. Įbėgusi į kambarį ji patraukė Mirandą nuo Tulos, bet gavo antausį. Teko užrėkti ant peštukės, kad toks elgesys nepriimtinas. Ji be kalbų išsivedė Mirandą į apžiūros kambarį, o paskui į izoliatorių.

Slaugytoja palinkėjo labos nakties, bet Miranda neatsakė. Tiesiog sėdėjo ant lovos, nudūrusi akis, ir šypsojosi, kai Elisabeta uždarė ir užrakino duris.

Iš tikrųjų tuo metu Elisabeta turėjo kalbėtis su naujoke Vike Benet, bet nespėjo per tą barnį tarp Mirandos ir Tulos. Vikė atsargiai užsiminė, kad dabar jos eilė asmeniniam pokalbiui, ir nusiminė, kai ji teko atidėti. Tada mergaitė sudaužė puodelį ir šuke susipjaustė pilvą ir riešus.

Kai Elisabeta įėjo į kambarį, Vikė sėdėjo užsidengusi veidą delnais, o rankomis bėgo kraujas.

Moteris nuplovė negilias žaizdas, užklįjavo ant pilvo pleistrą, sutvarstė riešus ir guodė mergaitę, vadindama ją „mažute“, kol ši šyptelėjo. Kad mergaitė užmigytų, trečią naktį iš eilės Elisabeta davė jai dešimt miligramų „Sonatos“.

2

Visos mokinės miegojo, „Birgitos namuose“ buvo tylu. Slaugytojų kambario lange švietė lemputė, o pasaulis lauke atrodė neperregimai juodas.

Elisabeta sėdėjo prie kompiuterio suraukusi kaktą ir užrašinėjo vakaro įvykius žurnale.

Artėjant dvyliktai ji prisiminė, kad dar neišgėrė savo vakarinės tabletės, „narkotikų“, kaip ji juokaudavo. Budėjimo naktys ir sunkios dienos sutrikdė miego ritmą, todėl dešimtą vakaro ji išgerdavo dešimt miligramų „Stilnokto“, kad užmigytų vienuoliktą ir kelias valandas pailsėtų.

Mišką apgaubė rugsėjo tamsa, bet dar buvo galima įžvelgti lygų, perlamutru žvilgantį Himelšiono ežero paviršių.

Galiausiai ji išjungė kompiuterį ir išgėrė tabletę, paskui susisupo į megztinį ir pagalvojo, kad būtų skanu išgerti taurę raudonojo vyno. Dabar ji norėtų sėdėti savo lovoje su knyga, taure vyno ir kalbėtis su Danieliu.

Bet šiandakt ji budi, todėl miegos budėtojų kambaryje.

Moteris krūptelėjo, kai kieme staiga ėmė loti Busteris. Šuo lojo taip įnirtingai, kad jai pašiuropo rankos.

Laikas vėlus, ji jau turėtų miegoti.

Tokiu laiku ji įprastai jau miegodavo.

Užgesus kompiuterio monitoriui, kambaryje pasidarė tamsu. Iškart įsivyravo visiška tyla. Elisabeta girdėjo kiekvieną savo skleidžiamą garsą: atsileido kėdės, nuo kurios

pakilo, spyruoklė, einant link lango po kojomis girgždėjo lentos. Ji dirstelėjo laukan, bet tamsiame stikle atsispindėjo tik jos pačios veidas, kambarys su kompiuteriu ir telefonu, sienos su geltonais ir žaliais raštais.

Staiga Elisabeta pamatė, kad už nugaros prasivėrė durys.

Širdis ėmė plakti greičiau. Durys buvo praviros ir anksčiau, bet dabar jos buvo jau pusiau atidarytos. „Turbūt skersvėjis“, – pabandė ramintis ji. Vėjas labai traukė per koklinę krosnį valgomajame.

Elisabetą apėmė keistas nerimas, širdyje sukrebždėjo baimė. Ji nedrįso atsisukti, tik spoksojo į durų atspindį tamsiame lange.

Moteris įsiklausė į tylą, į vis dar traškantį kompiuterį.

Bandydama nusikratyti nemalonaus jausmo, ji ištiesė ranką, užgesino lemputę lange ir atsigrėžė.

Dabar durys visiškai atidarytos.

Šiurpas nubėgo per visą nugarą.

Koridoriuje lempos švietė iki pat valgomojo ir mokinių kambarių. Ji išėjo iš kabineto ketindama patikrinti, ar krosnies sklendės uždarytos, kai staiga iš mokinių kambarių pasigirdo šnabždesys.

3

Elisabeta stovėjo sustingusi, įbedusi žvilgsnį į koridorių, ir klausėsi. Iš pradžių buvo tylu, o paskui vėl pasigirdo šnabždesys, bet toks tylus, kad vos galėjai suprasti.

– Dabar tavo eilė užsimerkti, – šnabždėjo kažkas.

Elisabeta stovėjo nejudėdama ir žiūrėjo į tamsą vis sumirksėdama, bet nieko ne įžvelgdama.

Jau buvo pagalvojusi, kad kažkuri iš mergaičių kalba per miegus, bet pasigirdo keistas garsas, lyg kas būtų numetęs ant grindų pernokusį persiką. Paskui dar vieną. Sunkų ir sultingą. Tada lyg kas būtų stumtelėjęs stalą. Paskui ant grindų nukrito dar du persikai.

Akies kampučiu Elisabeta spėjo kažką pastebėti. Šmėkštelėjo šešėlis. Ji atsisuko ir pamatė pamažu užsidarančias valgomojo duris.

– Palauk, – tarė ji, nors spėjo, kad čia vėl tik skersvėjis.

Moteris skubiai priėjo, paėmė už rankenos, bet pajuto keistą pasipriešinimą. Šiek tiek patampius, durys paskui paprasčiausiai atsivėrė.

Elisabeta įžengė į valgomąjį ir įdėmiai nužvelgė kambarį. Blizgėjo šiek tiek apibraižytas valgomojo stalas. Ji atsargiai nuėjo link koklinės krosnies, matydama savo pačios atspindį uždarytose žalvarinėse durelėse.

Nuo įkایتusių dūmtraukių sklido šiluma.

Staiga už durelių kažkas subraškėjo, bilstelėjo. Elisabeta žengtelėjo atatupsta ir atsirėmė į kėdę.

Tai tik degančios malkos – jos sukrito ir atsitrenkė į vidinę durelių pusę. Kambaryje visiškai tuščia.

Moteris įkvėpė ir išėjo iš kambario, uždarė duris ir vėl pasuko link budėtojų miegamojo, bet stabtelėjo ir sukluso.

Mergaičių kambariuose tylu. Ore tvyrojo aitrosi kvapai, atsiduodantys metalu. Ji dairėsi, ar ko neišvys tamsiame koridoriuje, bet ten buvo ramu. Ir visgi kažkas traukė ten nueiti. Eilė neužrakintų durų. Atrodė, kad kai kurios praviros, o kitos uždarytos.

Dešinėje koridoriaus pusėje buvo tualetai, o toliau, nišoje, įrengtas kambarys, kuriam užrakinta miegojo Miranda.

Durų akutė šiek tiek žvilgėjo.

Elisabeta stabtelėjo ir sulaukė kvėpavimą. Kažkuriame kambaryje girdėjosi šnabždesys, bet iškart nutilo, kai ji pajudėjo pirmyn.

– Tylos, – pasakė ji.

Širdis ėmė plakti greičiau, kai pasigirdo skubrus dunksenimas. Buvo sunku suprasti, iš kur jis sklinda, bet atrodė, kad Miranda basomis pėdomis baladoja į sieną. Elisabeta jau ketino eiti prie durų ir pažiūrėti per akutę, kai staiga pastebėjo, kad tamsioje nišoje kažkas stovi. Kažkoks žmogus.

Moteriai užgniaužė kvapą, ji ėmė trauktis atatupsta, tarsi miegodama, lyg kūnas būtų apsunkęs.

Ji iškart suprato, kad situacija pavojinga, bet baimė sukaustė judesius.

Refleksas, kad reikia gelbėtis, pabudo tik tada, kai sugirgždėjo koridoriaus grindys.

Staiga figūra tamsoje ėmė greitai eiti.

Elisabeta apsisuko ir pasileido bėgti, girdėdama už savęs žingsnius, kluptelėjo ant kiliminio tako, petimi atsitrenkė į sieną, bet bėgo tolyn.

Švelnus balsas ragino ją sustoti, bet moteris bėgo, lėkė toliau koridoriumi.

Durys atsidarė, paskui užsitrenkė.

Apimta panikos ji pralėkė pro apžiūros kambarį, atsiremdama į sienas. Užkliudytas nuo kabliuko nušoko ir ant grindų nubildėjo stendas su Jungtinių Tautų vaiko teisių konvencija. Moteris pasiekė laukujes duris, apgraužė rankeną, pastūmė duris ir išbėgo į nakties vėsumą, bet suklupo ant priebučio laiptų. Ji pargriuvo ant šono, sulenkusi vieną koją. Kulkšnij nudiegė toks skausmas, kad Elisabeta net suriko. Ji nušliaužė

nuo laiptų ant žemės. Koridoriuje girdėjosi sunkūs žingsniai. Ji kiek parupojo, pametė šlepetes, paskui dejuodama atsistojo.

4

Šuo ant jos lojo, lakstydamas aplink lekavo ir inkštė. Elisabeta nušlubavo nuo namo per tamsų žvyru išpiltą kiemą. Šuo vėl ėmė loti, įnirtingai, springdamas. Elisabeta žinojo, kad bėgti per mišką ji nepajėgs. Iki artimiausios sodybos toli – pusė valandos automobiliu. Nebuvo kur dingti. Ji apsidairė tamsoje ir smuko už džiovyklos, paskui nusigavo iki ūkinio pastato, drebančiomis rankomis atidarė duris, įėjo vidun ir tyliai užsidarė.

Elisabeta alsuodama susmuko ant grindų ir išsitraukė telefoną.

– O Dieve, o Dieve...

Rankos drebėjo taip, kad telefonas nulėkė ant grindų, atsidarė dangtelis ir iškrito baterija. Berenkant dalis, pasigirdo žingsniai per žvyrą.

Ji sulaukė kvėpavimą.

Širdis daužėsi, ausyse užė. Moteris apsidairė norėdama ką nors pamatyti per žemą langelį.

Visai prie durų sulojo šuo. Busteris atsekė iš paskos ir inkšdamas braižėsi į duris.

Moteris nuropojo giliau į kampą šalia mūrinės krosnies, stengdamasi kvėpuoti tyliai, ir pasislėpusi už malkų pintinės įdėjo bateriją į telefoną.

Durys atsidarė ir Elisabeta suriko. Apimta panikos ji ėmė trauktis palei sieną, bet pabėgti nebuvo kur.

Ji matė aulinius, tamsią žmogaus figūrą, paskui baisų veidą ir tamsų, sunkų, žvilgantį plaktuką.

Ji linktelėjo, pakluso balsui ir užsidengė veidą delnais.

Žmogysta stabtelėjo, bet paskui priėjo, koja prispaudė moterį prie grindų ir smarkiai smogė. Kaktą prie pat plaukų linijos nutvilkė skausmas. Elisabeta nieko nebematė. Skausmas buvo siaubingas, bet tuo pat metu ji aiškiai jautė per ausis, per kaklą bėgantį tarsi glamonė šiltą kraują.

Antras smūgis pataikė į tą pačią vietą, galva ėmė svaigti, ir moteris pajuto tik tiek, kad ima trūkti oro.

Apsvaigusi ji pagalvojo, koks nuostabiai saldus yra oras, ir neteko sąmonės.

Kitų smūgių, darkančių jos kūną, moteris nebejuto. Ji nematė, kad iš jos kišenės žmogysta ištraukia kabineto ir izoliatoriaus raktus, kad ją palieka ant grindų, o vidun įsmukęs šuo laižo kraują nuo jos sučižėjusios galvos, gyvybei pamažu slopstant.

Kažkas ant stalo pamiršo didelį raudoną obuolį. Tokį žvilgančiais šonais, tiesiog traukiantį akį. Jai kilo mintis suvalgyti ir apsimesti, kad nieko nežino. Nekreips dėmesio į klausimus, nesiklausys bambėjimo, tiesiog sėdės ir apsimes paniurusi.

Ji ištiesė ranką, bet paėmusi obuolį suprato, kad jis visiškai supuvęs.

Pirštai susmigo į šaltą ir šlapią minkštimą.

Nina Molander atitraukė ranką ir pabudo. Vidurnaktis. Ji savo lovoje. Girdėjosi tik šuns skalijimas lauke. Dėl naujųjų vaistų naktimis ji pabUSDavo, nes turėdavo eiti nusišlapinti. Blauzdos ir pėdos ištindavo, bet tų vaistų reikėjo, nes kitaip imdavo slėgti niūrios mintys, jai niekas neberūpėdavo ir nieko nesinorėdavo, tik užsimerkus gulėti.

Jai reikėtų šiek tiek šviesos, ko nors laukti. Ne tik mirties. Ir galvoti ne tik apie mirtį.

Nina nusimetė antklodę, nuleido pėdas ant šiltų medinių grindų ir atsistojo. Jai penkiolika. Tiesūs, šviesūs plaukai. Ji tvirtai sudėta, platūs klubai, didelė krūtinė. Balti flaneliniai naktiniai marškiniai aptempę pilvą.

Globos namuose tylu. Koridorių nušvietė tik žalia avarinį išėjimą rodančių ženklų šviesa.

Už vieno durų girdėjosi keisti šnabždesiai ir Nina pagalvojo, kad kitos mokinės surengė vakarėlį, bet jos net nepakvietė.

„O aš ir nenoriu“, – pagalvojo ji.

Ore tvyrojo užgesusios ugnies kvapas. Šuo vėl ėmė loti. Grindys koridoriuje šaltesnės. Ji net neketino eiti tyliai. Kilo noras kelis kartus trinkelėti tualetu durimis. Na ir kas, kad Almira supyks, kad ką nors svies į nugarą.

Senos lentos tyliai girgždėjo. Nina ėjo link tualetų, bet stabtelėjo, dešinė pėda pajutusi drėgmę. Po izoliatoriaus, kuriame miegojo Miranda, durimis buvo ištekJusi tamsi bala. Iš pradžių Nina tiesiog stovėjo, nežinodama, ką daryti, bet paskui pamatė spynoje kyšantį raktą.

Keista.

Ji ištiesė ranką link blizgančios rankenos, atidarė duris, įėjo ir uždegė šviesą.

Visur kraujas – teška, blizga, teka.

Miranda guli lovoje.

Nina žengė kelis žingsnius atatupsta, nejausdama, kad apsišlapino. Viena ranka atsirėmė į sieną, pamatė kruvinus batų pėdsakus ir pasijuto taip, lyg tuoj apalptų.

Mergina apsisuko, išpuolė į koridorių, atidarė gretimo kambario duris, įjungė lubų šviestuvą ir priejusi ėmė purtyti Karoliną už peties.

– Miranda sužeista, – sušnabždėjo ji. – Man atrodo, kad ji sužeista.

– Ką tu darai mano kambaryje? – paklausė Karolina sėsdamasi. – Po velnių, kiek dabar valandų?

– Ant grindų kraujas, – suriko Nina.

– Raminkis.

6

Nina alsavo per greitai. Ji žiūrėjo Karolinai į akis – turi priversti ją suprasti, bet tuo pat metu nustebo dėl savo pačios balso – kad drįsta rekti vidury nakties.

– Visur kraujas!

– Nutilk, – sušvokštė Karolina, lipdama iš lovos.

Ninos šauksmas pažadino kitas merginas, kambariuose jau girdėjosi balsai.

– Ateik, pažiūrėk, – paragino Nina ir apimta nerimo ėmė draskyti sau rankas. – Miranda atrodo keistai, tu turi pamatyti, tu turi...

– Ar tu gali nusiraminti? Pažiūrėsiu, bet aš esu įsitikinusi, kad...

Koridoriuje nuaidėjo riksmas. Tai mažoji Tula. Karolina išbėgo iš kambario. Tula stovėjo įrėmusi žvilgsnį į izoliatorių, jos akys didelės didelės. Kasydamasi pažastį į koridorių išėjo Indė.

Karolina nutempė Tulą, bet pati spėjo pamatyti kraują ant sienų ir baltą Mirandos kūną. Širdis ėmė daužytis. Mergina atsistojo priešais Indę, nes nė vienai iš jų nebereikia išvysti daugiau savižudybių.

– Atsitiko nelaimė, – paaiškino ji greitai. – Inde, ar gali visas nusivesti į valgomąjį?

– Mirandai kažkas atsitiko?

– Taip. Reikia pažadinti Elisabetą.

Lu Ču ir Almira išėjo iš to paties kambario. Lu Ču vilkėjo tik pižamos kelnės, o Almira buvo susisupusi į antklodę.

– Eikit į valgomąjį, – liepė joms Indė.

– Ar galiu pirma nusiprausti veidą? – paklausė Lu Ču.

– Veskis Tulą.

– Po galais, kas čia vyksta? – paklausė Almira.

– Nežinome, – trumpai atsakė Karolina.

Kol Indė stengėsi visas nusivesti į valgomąjį, Karolina nuskubėjo koridoriumi į personalo miegamąjį. Ji žinojo, kad Elisabeta vartoja migdomuosius, todėl negirdi, kai kuri nors iš mergaičių nemiega ir vaikšto.

Karolina pabeldė į duris kiek galėdama stipriau.

– Elisabeta, kelkitės, – sušuko ji.

Kambaryje tylu, nė garso.

Karolina praėjo pro apžiūros kambarį ir nuskubėjo link slaugytojos kabineto. Duryš buvo atviros, todėl ji nuėjo tiesiai prie telefono ir paskambino Danieliui, apie kurį pagalvojo pirmiausia.

Telefono linija traškėjo.

Į kabinetą įėjo Indė ir Nina. Ninos lūpos buvo išbalusios, ji visa virpėjo ir vos paėjo.

– Palaukite valgomajame, – liepė Karolina.

– Bet kraujas, ar tu matei kraują? – suriko Nina ir nagais prasidrėskė dešinę ranką.

– Danielis Grimas, – pasigirdo mieguistas balsas ragelyje.

– Čia aš, Karolina. Atsitiko nelaimė, o Elisabeta nepabunda, negaliu jos prižadinti, todėl paskambinau jums, nes nežinau, ką mums daryti.

– O mano pėdos kruvinos, – suriko Nina. – Mano pėdos kruvinos...

– Raminkis, – užriko Indė ir pamėgino ištempti ją iš kambario.

– Kas ten dedasi? – paklausė Danielis. Iš balso buvo aišku, kad jis jau visiškai budrus ir susikaupęs.

– Miranda vienutėje, ten visur kraujas, – paaiškino Karolina, sunkiai nurydama seiles. – Nežinau, ką mums...

– Ar ji sunkiai sužeista? – paklausė jis.

– Man atrodo, kad taip... o gal...

– Karolina, – pertraukė ją Danielis. – Skambinu greitajai ir...

– O ką man daryti? Ką man...

– Pažiūrėk, ar Mirandai reikia pagalbos, ir pamėgink pažadinti Elisabetą.

7

Pagalbos centras Sundsvalyje įsikūręs triaukščiame raudonų plytų name Bjorneborgo gatvėje šalia Beko parko. Jasminai nebūna sunku budėti naktimis, bet šįkart ji jautėsi labai pavargusi. Ketvirta ryto, antrųjų gaidžių valanda. Ji sėdėjo priešais kompiuterį užsidėjusi ausines, su puodeliu rankose, ir pūsdama vėsino juodą kavą. Poilsio kambaryje kolegos vis dar kalbėjosi ir juokavo. Vakar pirmieji laikraščių puslapiai pranešė apie policijos skambučių centro darbuotoją, kuri papildomai uždarbiavo iš sekso paslaugų telefonu. Paskui paaiškėjo, kad ji toje įmonėje, parduodančioje sekso paslaugas telefonu, dirbo tik administratore, bet spauda buvo pateikusi taip, lyg ji policijoje būtų priėminėjusi ir vienus, ir kitus skambučius.

Jasmina žvilgtelėjo į monitorių, paskui per langą. Dar nešvito. Pro šalį pradundėjo sunkvežimiai. Toliau gatvėje stovėjo žibintas. Jo blyški šviesa krito ant medžio, pilkos elektros skydinės ir dalies tuščio šaligatvio.

Jasmina pastatė puodelį ir atsiliepė į skambutį:

– SOS 112... Kas atsitiko?

– Mano vardas Danielis Grimas, dirbu kuratoriumi „Birgitos namuose“. Man ką tik skambino viena iš mokinių. Ten nutiko kažkas labai rimta. Turite nuvažiuoti.

– Ar galite pasakyti, kas atsitiko? – paklausė Jasmina, kompiuteryje ieškodama „Birgitos namų“.

– Nežinau, skambino viena iš mergaičių. Nelabai supratau, ką ji sakė, fone girdėjosi, kad visos šaukė, o ji verkė pasakodama, kad kambaryje visur kraujas.

Jasmina davė ženklą kolegei Ingridai Sanden, kad reikia daugiau operatorių.

– O jūs pats ten? – paklausė Ingrida per mikrofoną.

– Ne, aš namuose, miegojau, bet paskambino viena iš mergaičių...

– Jūs kalbate apie „Birgitos namus“ į šiaurę nuo Sunoso? – ramiai paklausė Jasmina.

– Būkite geri, paskubėkite, – paprašė Danielis Grimas drebančiu balsu.

– Siunčiame policiją ir greitąją pagalbą į „Birgitos namus“ į šiaurę nuo Sunoso, – pakartojo Jasmina dėl viso pikto.

Ji atsijungė nuo pokalbio linijos ir iškart pranešė policijai ir greitosios pagalbos skyriui. Ingrida toliau klausinėjo Danielio:

– Ar „Birgitos namai“ yra vaikų globos namai?

– Taip, ypatingos paskirties vaikų globos namai, – patvirtino jis.

– Argi ten neturėtų būti darbuotojų?

– Taip, budi mano žmona Elisabeta, aš dabar jai skambinsiu... Nežinau, kas ten atsitiko, nieko nežinau.

– Policija pakeliui, – ėmė raminti jį Ingrida, akies krašteliai pastebėjusi mėlynas pirmojo policijos automobilio šviesas, blyksinčias tuščioje gatvėje.

8

Siauras šoninis keliukas iš 86-ojo kelio vedė tiesiai į tamsų mišką, link Himelšiono ežero ir „Birgitos namų“.

Po policijos automobilio ratais griekšėjo ir į dugną spragė žvyras. Žibintų šviesos šokinėjo tarp aukštų pušų.

– Ar esi buvusi čia anksčiau? – pasiteiravo Rolfas Vikneris, įjungdamas ketvirtąją parą.

– Taip... prieš porą metų, kai viena mergaitė bandė sukelti gaisrą viename iš pastatų, – atsakė Sonja Rask.

– Po velnių, kodėl jie neįdarbina pakankamai darbuotojų? – sumurmėjo Rolfas.

– Jie tikrai turi daug darbo, kad ir kas nutiktų, – pasakė Sonja.

– Bet mums reikėtų išsiaiškinti daugiau.

– Taip, – pritarė ji ramiai.

Paskui abu nutilo ir klausėsi, kas kalbama per policijos radijo stotį. Greitosios pagalbos automobilis jau pakeliui, iš komisariato atvyksta dar vienas policijos ekipažas.

Kelias visiškai tiesus kaip ir daugelis kitų kelių, nutiestų miškininkų. Automobilis bildėjo per duobes ir įdubas. Pro šalį mirgėjo medžių kamienai. Mėlynos šviesos apšvietė miško gilumą.

Vos įvažiavus į žvyrų išpiltą kiemą tarp tamsiai raudonų „Birgitos namų“ pastatų, Sonja apie tai pranešė policijos budėtojų centrui.

Pagrindinio pastato prieangyje stovėjo mergaitė naktiniais marškiniais. Akys išsiplėtusios, veidas išblyškęs – atrodė, kad ji nieko nesuvokia.

Rolfas ir Sonja išlipo iš automobilio ir nuskubėjo prie jos žybciojant mėlynoms šviesoms, bet atrodė, kad mergaitė jų nemato.

Ėmė įnirtingai loti šuo.

– Ar kas nors sužeistas? – paklausė Rolfas garsiai. – Ar kam nors reikia pagalbos?

Mergaitė nežymiai mostelėjo link pamiškės, susvyravo, bandė žengti žingsnį, bet sumuko. Ji nukrito aukštieji ninka ir susitrenkė galvą.

– Kaip tu? – priėjusi paklausė Sonja.

Mergaitė gulėjo ant laiptų, akis įsmeigusi į dangų, ir tankiai, paviršutiniškai alsavo. Sonja atkreipė dėmesį, kad ji susibraižiusi rankas ir kaklą.

– Aš einu vidun, – tarė Rolfas susikaupęs.

Sonja liko su šoko ištikta mergaite laukti greitosios pagalbos automobilio, o Rolfas įėjo vidun. Ant medinių grindų jis išvydo įvairiomis kryptimis einančius kruvinus batų ir pėdų atspaudus. Kažkas dideliais žingsniais perėjo koridoriu pirmyn ir atgal. Rolfas pajuto, kaip kūne sklinda adrenalinas. Jis ėjo labai atsargiai, kad neužliptų ant pėdsakų, bet žinojo, kad dabar svarbiausia gelbėti gyvybes.

Susirinkimų kambaryje jis rado uždegtas visas šviesas ir keturias mergaites, sėdinčias ant dviejų sofų.

– Ar yra sužeistų? – šūktelėjo jis.

– Gal truputį, – šyptelėjo nedidelė raudonplaukė mergaitė rožiniu sportiniu kostiumu.

– Kur ji? – paklausė Rolfas susijaudinęs.

– Miranda guli lovoje, – atsakė vyresnė mergaitė tamsiais tiesiais plaukais.

– Čia? – paklausė jis, rodydamas į miegamųjų pusę.

Vyresnioji mergaitė tik linktelėjo, ir Rolfas nusekė kruvinais pėdsakais. Praėjęs valgomąjį su dideliu mediniu stalu ir kokline krosnimi, jis įžengė į tamsų koridorių, iš kurioėjo durys į asmeninius mokinių kambarius. Koridoriuje telkšojo kraujo bala, išmindžiota batų ir basų pėdų. Rolfui už nugaros sugirgždėjo senos grindys. Policininkas sustojo, nusikabinuo nuo diržo žibintuvėlį ir pašvietė į koridorių. Jis skubiai nužvelgė įmantriai rašysena ant sienų parašytus posakius ir Biblijos citatas, o tada nukreipė šviesą į grindis.

Kraujas buvo ištekęs ant grindų po durimis iš kambario tamsioje nišoje. Spynoje raktas. Policininkas žengė pirmyn, atsargiai perėmė žibintuvėlį į kitą ranką, o dešiniąją paspaudė rankenos kraštą.

Klikt, ir durys atsivėrė, o rankena traškėdama grįžo į pradinę padėtį.

– Ei? Miranda? Mano vardas Rolfas, aš policininkas, – pasakė jis artindamasis. – Aš einu vidun pas tave...

Tyloje jis girdėjo tik savo paties kvėpavimą.

Rolfas atsargiai pastūmė duris ir apšvietė kambarį žibintuvėliu. Vaizdas buvo toks baisus, kad policininkas susvyravo ir turėjo atsiremti į staktą.

Jis nesąmoningai nukreipė akis, bet jau buvo spėjęs pamatyti tai, ko nenorėjo. Ausyse tvinksnėjo nuo padažnėjusio pulso ir tuo pat metu girdėjosi, kaip lašai kapsi į balą ant grindų.

Lovoje gulėjo jauna mergina. Atrodė, kad jai trūksta didelės galvos dalies. Sienos ap-
taškytos krauju, kuris vis dar lašėjo nuo tamsaus šviestuvo gaubto.

Staiga durys užsitrenkė ir policininkas taip išsigando, kad žibintuvėlį numetė ant grindų. Pasidarė aklinai tamsu. Jis apsisuko ir apgraiDOMIS surado duris. Anapus į jas baladojo mažos mergaitės rankos.

– Dabar ji tave mato, – šaukė plonas balselis. – Dabar ji žiūri!

Rolfas suėmė už rankenos, pabandė atidaryti duris, bet jos buvo užremtos. Tamsoje švietė tik durų akutė. Drebančiomis rankomis jis paspaudė rankeną ir pastūmė duris pe-
timi.

Tos atsidarė ir Rolfas klupdamas išpuolė į koridorių. Jis giliai įkvėpė. Kiek toliau stovėjo raudonplaukė mergaitė ir žiūrėjo į jį išpūtusi akis.

9

Kriminalinės policijos komisaras Jonas Lina stovėjo prie lango savo viešbučio kambaryje Svege, už keturių šimtų penkiasdešimties kilometrų į šiaurę nuo Stokholmo. Aušros

šviesa buvo šalta, mėlyna. Upės gatvėje nedegė nė vienas šviestuvus. Praeis dar daug valandų, kol Jonas sužinos, ar surado Rosą Bergman.

Neužsagstyti šviesiai pilki marškiniai ant juodų kostiuminių kelnų, šviesūs plaukai kaip visada pasišiaušę, o pistoletas gulėjo dėkle ant lovos.

Nepaisant daugkartinių kvietimų iš įvairių ekspertų grupių, Jonas liko dirbti komisarų Nacionaliniame kriminalinių nusikaltimų tyrimų biure. Daug kam nepatinka, kad jis eina savo keliu, bet mažiau kaip per penkiolika metų jis ištyrė daugiau sunkių bylų nei kuris kitas policininkas Skandinavijoje.

Vasarą Švedijos policijos Vidaus tyrimų skyrius gavo prieš Joną skundą, kad jis įspėjęs kraštutinių kairiųjų ekstremistų grupę apie Saugumo policijos rengiamą puolimo operaciją. Nuo to laiko iš Jono buvo atimtos tam tikros darbo užduotys, nors jis formaliai nušalintas nebuvo.

Tyrimo vadovas pasakė aiškiai, kad kreipsis į vyriausiąjį prokurorą, atsakingą už policininkų bylas, jei atras bent mažiausią priežastį apkaltai.

Kaltinimai rimti, bet būtent dabar Jonui nerūpėjo galimas nušalinimas arba sankcijos.

Jo mintys sukosi tik apie seną moterį, kuri sekė paskui jį prie Adolfo Fredriko bažnyčios ir perdavė linkėjimus nuo Rosos Bergman. Plonose rankose ji laikė dvi senovines kortas.

– Čia jūs, ar ne? – kreipėsi moteris. – O čia vainikas, nuotakos karūna.

– Ko jūs norite? – paklausė Jonas.

– Aš nieko, – atsakė senoji. – Bet turiu perduoti jums linkėjimus nuo Rosos Bergman.

Jono širdis ėmė daužytis. Visgi jis susitvardė ir tik gūžtelėjo bei draugiškai paaiškino, kad moteris klysta:

– Aš nepažįstu...

– Ji nori sužinoti, kodėl apsimetate, kad jūsų dukra mirusi.

– Apgailėstauju, bet nesuprantu, apie ką jūs kalbate, – tarė Jonas ir nusišypsojo.

Nusišypsojo, bet kalbėjo tarsi ne savo, o svetimu, šaltu balsu, lyg iš po žemių. Moters žodžiai jį persmelkė, jis norėjo sugriebti ją už plonų rankų ir pareikalauti paaiškinti, kas atsitiko, bet pasistengė išlikti ramus.

– Man reikia eiti, – tarė jis ir jau ketino nisisukti, kai staiga smegenis persmelkė migrena, tarsi kas būtų smeigęs peiliu į kairę akį. Regos lauke ėmė mirgėti aštriabriaunės figūros.

Kai regėjimas sugrįžo, Jonas pamatė, kad aplink jį stovi žmonės. Jie pasitraukė į šalį, duodami kelią greitosios pagalbos personalui.

Senoji moteris buvo dingusi.

Jonas paneigė pažįstą Rosą Bergman ir pareiškė, kad tai nesusipratimas. Bet jis melavo. Nes tikrai žino, kas ta Rosa Bergman.

Skaitykite likusius
316 iš **336** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykle.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kepleris žino tiesų kelią į tamsiausių žmogaus sielos kertę.

• Lev Grossman, *Time*

Flora Hansen apsimeta mediume ir verčiasi „bendravimu“ su mirusiais. Po žiaurių žmogžudysčių paauglių globos namuose Hansen ima regėti keistai realistiškas vizijas. Ji praneša policijai, kad bendrauja su mirusia mergaite, bet į tai sureaguoja tik vienas detektyvas – Jonas Lina. Šis ilgiausiai užtrunka nusikaltimo, kuris atrodo akivaizdus, vietoje. Viskas liudija, kad globotinė Vikė Benet pasišalino vidurnaktį palikusi kruviną lovą ir plaktuką po pagalve. Pabėgo nuvariusi pakeleivingą mašiną su joje miegančiu keturmečiu berniuku. Ji laikoma vienintele įtariamąja, bet kodėl Hansen tvirtina, kad nužudymo įrankis akmuo, ne plaktukas? Kai detektyvas nusprendžia nepasitenkinti lengvais atsakymais, paieškos leidžia Jonui praskleisti mistikos šydą ir baigiasi susitikimu su žmogumi iš praeities.

Nuotrauką: Erika-Marie Rundquist

Tarptautinės sensacijos, tapusios bestseleriu kiekvienoje iš 50 šalių, kurioje buvo išleista, autoriaus Larso Keplerio paieškos taip pat primena detektyvą. Kai net du garsūs švedų rašytojai oficialiai atsisakė *Hipnotizuotojo* autorystės, vieno dienraščio žurnalistai atkapstė, jog po Larso Keplerio slapyvardžiu slepiasi Alexanderis ir Alexandra Ahndorilai, švedų rašytojų pora. Priremti prie sienos ir apakinti blyksčių, jie pareiškė: „Parašyti knygą – ne nusikaltimas.“ Taip gimė garsiausia šiuolaikinė Švedijos detektyvų žvaigždė, pardavimais lenkianti visus kitus detektyvų autorius, o kritikų lyginama su Jo Nesbø ir Stiegu Larssonu.

↑
TREČIASIS DETEKTYVO JONO LINOS
SERIJOS ROMANAS

↑
SURINKITĖ VISĄ DETEKTYVŲ KOLEKCIJĄ!

ANNO 2004

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-695-3

9 786094 846953

Gražinė literatūra > Detektyvas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS